

മഹിതപ്പൊരുളുകളുടെ മുർത്തത

ഫ്ലീ പ്ലി പ്ലി ഷ

dreamstime.

മുഹമ്മദ് ഖുത്ബ്

മഹിതപ്പെരുമകളുടെ മുർത്തത ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലഹ്

മുഹമ്മദ് ഖുത്ബ്

തർജ്ജുമ

അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ فَاكُ اللّٰهُ اَسْرَهُ

ഖൂർആൻ പാരായണ വേളയിൽ ആദ്യമധ്യാന്തം നമോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ട് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയെ കുറിച്ച് വിവരണങ്ങൾ. ഈ പെരുമ ദൈവിക ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റൊരു വിഷയത്തിനും തന്നെ കൈവന്നിട്ടില്ല.

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന വിഷയത്തിന് അനതിസാധാരണമായ ഈ പ്രാധാന്യം എന്തുകൊണ്ടാണ്?

ഖൂർആന്റെ ആദ്യകാല അഭിസംബോധിതർ മുശ്‌രികളായിരുന്നത് കൊണ്ടാവാം ഇതെന്ന് ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ മദീനി അധ്യായങ്ങളിലും ഈ വിഷയം നൈരന്തര്യത്തോടെ കടന്നു വരുന്നത് നാം കാണുന്നു. നമുക്കറിയാം മദീനയിലെ ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തരഭിത്തികളിൽ ആ വിശ്വാസം പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്നുവെന്ന് മാത്രമല്ല, അവിടെ ഒരു സുസ്ഥിര ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹം സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നല്ല, ആ സമൂഹം ഒരു സാധാരണ സമൂഹമേയായിരുന്നില്ല. ജിഹാദിന്റെ ഔന്നത്യത്തെ ശിരസ്സാവഹിച്ച അത്യുന്നത സമൂഹമായിരുന്നുവത്.

എന്നിട്ടും മദീനി അധ്യായങ്ങളിൽ തൗഹീദിന്റെ വിഷയം തുടർച്ചയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തായിരുന്നു? ഈ വിഷയത്തിന് അതിന്റേതായ ഒരു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുള്ളതു കൊണ്ടായിരുന്നുവതെന്ന് സുവ്യക്തം. അതേപോലെ, ആദ്യ കുറച്ചുകാലം ഇതൊക്കെ പറയുകയും ചർച്ചക്കെടുക്കുകയും ചെയ്യുക, പിന്നെ ഇതുവിട്ട് ഇതര വിഷയങ്ങളിലേക്ക് കളംമാറ്റി ചവിട്ടും വിധം

കേവലമൊരു സംഗതിയുമല്ലിതെന്ന് വ്യക്തം. എന്നല്ല, ഈ സംഗതിയെ കൂട്ടുപിടിച്ചു കൊണ്ടായിരിക്കണം നാം ഓരോ നവവിഷയങ്ങളിലേക്കും കൂട്കൂടേണ്ടത്, ശ്രദ്ധ തിരിക്കേണ്ടത്. ഇതേക്കുറിച്ച് വർത്തമാനങ്ങൾ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നിമിഷാർധം പോലും കടന്നുവരാൻ പാടില്ല.

"വിശ്വാസികളെ....., നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ ദൂതനിലും വിശ്വസിക്കൂ" (4 : 136). അതെ, മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ഒരു നിത്യനിരന്തര വിഷയമാണിത്. വിശ്വാസം കൈക്കൊള്ളാനായി നിഷേധികളെ മാത്രമല്ല ഈ വിഷയത്തിലേക്ക് പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നത്. തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിന് വേണ്ടി ബഹുദൈവവാദികളെ മാത്രമല്ല ഇതിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നത്. വിശ്വാസികളെ കൂടി ഇതിലേക്ക് വിളിക്കുന്നുണ്ട്. **"വിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ ദൂതനിലും വിശ്വസിക്കൂ" (4 : 136).**

സമസ്ത ബാധ്യതകളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനം ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലയാകുന്നുവെന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തിന് ഇടവേണ്ട!

ഒരു മതഗ്രന്ഥമാണ് ഖുർആൻ എന്നതുകൊണ്ടല്ല ബാധ്യതകൾക്കും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾക്കും ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചത്. മറിച്ച്, ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കാൻ അവതരിച്ച ഒരു സത്യഗ്രന്ഥമായതു കൊണ്ടാണത്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിപ്പിന് പിന്നിലുള്ള ആ സത്യം തരിച്ചറിയാത്ത ഒരു ജീവിതവും ഉന്നതി പ്രാപിക്കുകയേയില്ല.

ആ സത്യം അതൊന്നു മാത്രമാണ്. ഒരാധ്യനുമില്ല, അല്ലാഹു അല്ലാതെ. അവൻ ഏകനാണ്, സൃഷ്ടിപ്പിൽ. അവൻ ഏകനാണ്, ആവശ്യ സഫലീകണത്തിൽ. അവൻ ഏകനാണ്, അധികാര നിർവഹണത്തിൽ. അവൻ ഏകനാണ്, പ്രപഞ്ചാസൂത്രണത്തിൽ. അവൻ ഏകനാണ്, പ്രപഞ്ച സംവിധാനത്തിൽ. അവനെ കൂടാതെ ഒരു സ്രഷ്ടാവുമില്ല, വിഭവദാതാവുമില്ല. അവന്റെത് അല്ലാത്ത ഒരു ആസൂത്രണവുമില്ല, ആർക്കും തീരുമാനാധികാര (حكم) വുമില്ല..... ഇതെല്ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നുണ്ട്, ഇബാദതിൽ അവൻ ഏകനായിരിക്കണമെന്നതാണത്. അവനിൽ പങ്ക് ചേർക്കപ്പെടാവതല്ല. ഇബാദതിന്റെയും ഉല്പുഹിയുതിന്റെയും ഒരംശം പോലും മറ്റാരുടെയും മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അടിമകൾക്ക് മേലുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശമാണത്. അടിമയുടെ ഉത്തരവാദിത്വവുമാണ്.

അല്ലാഹു (സഷ്ടാവാ (خالق) യത്തിനാൽ, വിഭവദാതാവാ (رازق) യതിനാൽ, അനുഗ്രഹദായകനാ (معين) യതിനാൽ, ഔദാര്യനാ (محسن) യതിനാൽ ഇബ്ബാദത് അവൻ മാത്രമായിരിക്കണമെന്നും, ദൈവത്വം (الوہیة) മറ്റാർക്ക് മുന്നിലും സമർപ്പിക്കപ്പെടരുത് എന്നതിൽ സന്ദേഹമെന്തിന്? ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള സംശയത്തിന് എന്തിടമാണുള്ളത്?

അവൻ തന്റെ അടിമയുടെ ഒരു ഇബ്ബാദത് പോലും ആവശ്യമില്ല. അടിമയുടെ ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ ഒന്നുപോലും അവന്റെ ആരാധിത്വ (الوہیة) ത്തിൽ ഒരണുവർദ്ധനവ് വരുത്തുന്നില്ല. ഒരു നിഷേധിയുടെ ധിക്കാരവും അവന്റെ ദൈവത്വമാഹാത്മ്യത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇത് മനുഷ്യനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയം മാത്രമാണ്.

"മൂസ പറഞ്ഞു, നിങ്ങളും പൃഥ്വിയിലെ സകലരും കൃതഘ്നത കാണിച്ചാലും അല്ലാഹു തീർച്ചയായും പരാശ്രയമുക്തനും സ്തുത്യർഹനുമാണ്" (14 : 8).

എത്ര വ്യക്തമായാണ് അല്ലാഹു അത് വിവരിച്ച് തന്നത്. **"എന്റെ ദാസാ, നിങ്ങളിലെ ആദ്യരും അന്ത്യരും, നരവംശവും ജിന്നു കുലവും, അതിസുകൃതിയും പുണ്യാളനും എന്റെ രാജാധിപത്വം അധികരിപ്പിക്കുകയില്ല. എന്റെ ദാസാ, നിങ്ങളിലെ ആദ്യരും അന്ത്യരും, നരവംശവും ജിന്നു കുലവും, തിയ്യനും ജേച്ഛനും എന്റെ രാജാധിപത്യത്തിൽ ഒന്നും ന്യൂനീകരിക്കുകയുമില്ല. എന്റെ ദാസാ, നിങ്ങളിലെ ആദ്യരും അന്ത്യരും, നരവംശവും ജിന്നു കുലവും ഒന്നടങ്കം ഒരു വെളിമ്പ്രദേശത്ത് ഒത്തുചേരുകയും എന്നിട്ട് അവർക്ക് വേണ്ടതൊക്കെ എന്നോട്**

ആവശ്യപ്പെടുകയും, എന്നിട്ട് ഞാൻ അവരോരുത്തർക്കും അതെല്ലാം നൽകുകയും ചെയ്താലും എന്റെ രാജാധിപത്യത്തിന്റെ മഹാസാഗരത്തിൽ ഒരു സൂചിമുന വഹിക്കുന്നത്ര പോലും കുറവ് വരുത്തുകയില്ല" (മുസ്ലിം).

എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയോ? അത് ഇതിൽ നിന്ന് തികച്ചും വിഭിന്നവും വിരുദ്ധവുമാണ്. "മർത്ത്യാ, അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കേകിയ അനുഗ്രഹം നീ സ്വീകരിക്കുക. മാനത്ത് നിന്നും മണ്ണിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനമേകാൻ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത വല്ല സ്രഷ്ടാവുമുണ്ടോ? അവൻ അല്ലാതെ ഒരു ഇലാഹും ഇല്ല" (35 : 3).

വഴിപ്പെടുകയെന്നത് മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതമാണ്. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു നിമിഷം പോലും അവൻ എന്തിനെയെങ്കിലും വഴിപ്പെടാതെയായിട്ടിരിക്കുന്നതേയില്ല. അത് സുബോധത്തോടെയാകട്ടെ മറിച്ചാവട്ടെ. ഒന്നല്ലെങ്കിൽ ഏകനായ അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തിലായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ, അല്ലാഹുവെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞു മറ്റാരെയെങ്കിലും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കൊണ്ടോ, അല്ലാഹുവോടൊപ്പം മറ്റാരെയെങ്കിലും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കൊണ്ടോ ഉള്ള ഇബാദതിലായിരിക്കും. അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു നിമിഷം പോലും ഈ രണ്ടവസ്ഥകൾക്ക് പുറത്തായിരിക്കുകയേയില്ല. മറ്റുള്ളവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത്, അത് അല്ലാഹുവോടൊപ്പം പങ്കുചേർത്തുകൊണ്ടാവട്ടെ, അതല്ല അല്ലാഹുവെ വിട്ട് മറ്റാർക്കെങ്കിലുമുള്ളതാകട്ടെ, അതിനെ വുർആൻ ശയ്ത്യാനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. കാരണം, ശയ്ത്യാന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും തേട്ടങ്ങളുടെയും പൂർത്തീകരണമാണത്. "ആദമേ, നിങ്ങൾ പിശാചിന് ഇബാദത് ചെയ്യരുത്. തീർച്ചയായും അവൻ നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവാകുന്നു. നിങ്ങൾ എനിക്ക് ഇബാദത് ചെയ്യൂ. ഇതാണ് നേർമാർഗമെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉണർത്തിയിട്ടില്ലേ?" (36 : 60, 61).

അതേപോലെ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ പ്രിയ വസ്തുക്കളോടുള്ള ഒരു ഗഹന ബാധവമുണ്ട്. "ഇണകൾ, സന്താനങ്ങൾ, കനകക്കുമ്പാരങ്ങൾ, രജതസഞ്ചയങ്ങൾ, മേത്തരം കുതിരകൾ, കന്നു വർഗ്ഗങ്ങൾ, ഫലോദ്യാനം എന്നിങ്ങനെ ഇഷ്ട വസ്തുക്കളോടുള്ള പ്രേമം മനുഷ്യർക്ക് അലങ്കാരമായി തോന്നിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" (3 : 14). ഇവയോടുള്ള താത്പര്യങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെയുള്ളിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നത് ചില നന്മയും യുക്തിയും

അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. അവയുടെ മറപിടിച്ചാണ് മനുഷ്യ മനസ്സുകളിലേക്ക് ശയ്ത്യാൻ ദുർബോധനങ്ങളുമായി പ്രവേശിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ മനുഷ്യനെ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ഇബാദതിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദതിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കൽ ചിലപ്പോൾ സമയബന്ധിതമായിട്ടായിരിക്കും. അത് പാപ (معصية) മാണ്. അബൂ ഹുറയ്റയിൽ നിന്നുള്ള പ്രവാചക വചനം, **"വൃദ്ധിചാരി, വൃദ്ധിചരിക്കുക വിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ടല്ല. മദ്യപാനി വിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ട് മദ്യപിക്കില്ല. ചോരൻ വിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ട് മോഷ്ടിക്കില്ല"** (ബുഖാരി, മുസ്ലിം, അബൂ ദാവൂദ്).

ചിലപ്പോഴത് സ്പഷ്ട രൂപത്തിലുള്ളതായിരിക്കും. അങ്ങനെ അല്ലാഹുവുമായുള്ള ബന്ധം തന്നെ മുറിച്ചു കളയുന്നു. അത് ശിർക്കിന്റെ രൂപമാകാം. അല്ലെങ്കിൽ സത്യ നിഷേധ (كفر) ത്തിന്റെ. അതല്ലെങ്കിൽ നിരാകരണ (إنكار) ത്തിന്റെ രീതിയാകാം. **"അവൻ പറഞ്ഞു, നീ എന്നെ വഴിപിഴപ്പിച്ചതിനാൽ നിന്റെ നേർപാതയിൽ അവർ പ്രവേശിക്കുന്നത് തടയാൻ ഞാൻ കാത്തിരിക്കും. പിന്നീടവരുടെ മുന്നിലൂടെയും, പിന്നിലൂടെയും, വലത് ഭാഗങ്ങളിലൂടെയും, ഇടത് ഭാഗങ്ങളിലൂടെയും ഞാൻ അവരിലേക്ക് ചെല്ലുക തന്നെ ചെയ്യും. അവരിലേറെപ്പേരെയും നീ നന്ദിയുള്ളവരായി കാണുകയില്ല"** (7 : 16, 17).

അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത് ചെയ്യുന്ന ജീവിതമെവിടെ!? ശയ്ത്യാന് ഇബാദത് ചെയ്യുന്ന ജീവിതമെവിടെ!?

"അപ്പോൾ മുഖം നിലത്തുനി അലക്ഷ്യമായി നടക്കുന്നവനോ

സന്മാർഗം പ്രാപിക്കുന്നവൻ? അതല്ല, നേർമാർഗ സഞ്ചാരിയോ?" (67 : 22). "ആരാണ് ഭുവനാകാശങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ്? പറയും, അല്ലാഹു. ചോദിക്കൂ, എന്നിട്ടും അവരവർക്കുതന്നെ ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാൻ സ്വാധീനമില്ലാത്ത ചില രക്ഷാധികാരികളെ അവൻ പുറമെ നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണോ?. ചോദിക്കൂ, അന്ധനും കാഴ്ചയുള്ളവനും തുല്യരാകുമോ? അതല്ല, അല്ലാഹുവിന് പുറമെ അവർ പങ്കാളികളാക്കിയവർ, അവൻ പടക്കുന്നത് പോലെതന്നെ പടച്ചിട്ട് സൃഷ്ടികൾ അവർക്ക് തിരിച്ചറിയാതാവുകയാണോ ഉണ്ടായത്?" (13 : 16).

മനുഷ്യൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശം പൂർത്തീകരിക്കുന്നതാണ് യഥാർഥ ദൈവാനുഗ്രഹം. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ റുബുബിയ്യത് അംഗീകരിക്കുകയും, ഇബാദതിന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും അവൻ മാത്രമാക്കുകയും, തന്റെ അന്തരംഗത്തുള്ള ദാസ്യപ്രകൃതത്തെ ആത്മാർഥമായും നിഷ്കളങ്കമായും അവന്റെ ഔന്നത്യത്തിന് മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കലുമാണ്. അപ്പോൾ അവൻ അന്യൂനഘടന (അഹ്സനു തഖ്വീം) യിലേക്കെത്തുന്നു. ഭൂമിയിലെ അവന്റെ ജീവിതം ഏറ്റവും ഉന്നതവും സുന്ദരവുമായി പരിവർത്തിതമാകുന്നു. പരയുലകത്ത്, അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തദാസരിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ ഭൂമിയിൽ അവൻ നാൽക്കാലികളുടെ നികൃഷ്ടതയിലേക്ക് നിപതിക്കുന്നു. പരലോകത്ത് ദൈവികശിക്ഷക്ക് അവകാശിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. "വിശ്വസിക്കുകയും സുകൃതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തവരെ താഴ്ഭാഗത്തു കൂടി ആറുകളൊഴുകുന്ന ആരാമങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രവേശിപ്പിക്കും, തീർച്ച. സത്യനിഷേധികളാകട്ടെ ഇഹലോകത്ത് സുഖമനുഭവിക്കുകയും നാൽക്കാലികൾ തിന്നുന്നത് പോലെ തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നരകമാണ് അവർക്ക് വാസഗേഹം" (47 : 12). "ത്യാഗൂതിനെ വർജ്ജിക്കുകയും അല്ലാഹുവിലേക്ക് വിനയപൂർവ്വം മടങ്ങുകയും ചെയ്തവർക്ക് സുവാർത്തയുണ്ട്" (39 : 17).

അതെ, അതുകൊണ്ടാണ് ഏതവസ്ഥയിലും മനുഷ്യന് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് പറയുന്നത്. അത് കാഫിറാകട്ടെ, അല്ലാ മുശ്റികാകട്ടെ. തന്റെ വിശ്വാസത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കാൻ അവർക്ക് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് ആവശ്യമുണ്ട്. എന്നല്ല, വിശ്വാസിക്കും ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്

ആവശ്യമുണ്ട്. അവൻ അതിൽ സ്നേഹത്തോടെ ചുവടുറപ്പിച്ച് നിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. തന്റെ ഉടലിലെ പിശാചിന്റെ വഴിച്ചാലുകളെല്ലാം മൂടിക്കളഞ്ഞ്, ഓരോ നിമിഷാർധങ്ങളിലും തന്റെ കർമ്മങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം ഇണയില്ലാത്ത അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദതിനും ഇത്യാഅതിനും പുറത്താകാതിരിക്കാനുള്ള സജീവ ശ്രദ്ധാലുവാകണം.

അതിനാൽ ഈ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലെ ഏതവസ്ഥയിലും ഒരു നിർണായക ഭാഗം നിർവഹിക്കാനുണ്ട്. ഈ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് ഒരിക്കലേക്ക് പറഞ്ഞ ശേഷം, വ്യക്തി ജീവിതത്തിൽ ഒരു സ്വാധീനം പോലും ചെലുത്താത്ത, പരിസരങ്ങളെ പരിവർത്തിപ്പിക്കുക പോലും ചെയ്യാത്ത, ജീവിതത്തിൽ ഒരു ചലനം പോലും സൃഷ്ടിക്കാത്ത വെറുമൊരു ഇബാദത് അല്ലേയല്ല.